

Suzanne Vermeer

Roadtrip

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Proloog

Een zwarte poes scharrelt rond bij de overvolle vuilcontainer. Haar tepels opgezwollen en rood van het recente moederschap. Ze is op zoek naar voedsel, maar wordt gestoord door geschreeuw. Met een verontwaardigde krijs maakt ze zich uit de voeten als een toegeworpen steen haar op een haar na mist. De lucht is zwaar van agressie en kwaadaardigheid. Ze vlucht door het steegje achter de kroeg dat zwak wordt verlicht door een haperende lantaarnpaal. Het geflikker van het licht en gezoem van de slecht functionerende lamp geven het geheel iets onwerkelijks. En de poes is niet de enige die hier niet wil zijn. Theo probeert zichzelf wijs te maken dat het niet echt is wat hij ziet, maar hij weet dat hij zichzelf voor de gek houdt. Dat hij niet weg kan blijven kijken van wat hier gebeurt. Het zou laf zijn, fout. Het zou hem medeplichtig maken en dat wil hij niet. Hoezeer hij de man die verderop op de grond ligt ook haat, dit verdient niemand. Je mag iemand afrekenen op zijn daden, maar niet op basis van zijn afkomst en kleur. Dat valt nooit goed te praten. Theo krimpt ineen als hij de doffe klappen van gebalde vuisten op een weerloos lichaam hoort. Daarna volgen schoppen, geschreeuw en gescheld.

Het N-woord klinkt veelvuldig en wordt agressief uitgespuugd. De zwarte man die op de grond ligt, heeft zijn pogingen om terug te vechten opgegeven. Het heeft geen zin, de overmacht van de groep die hem aanvalt is te groot. Hij probeert zijn hoofd te beschermen met zijn armen, maar puntige cowboylaarzen weten hem toch te raken. Bij de tweede keiharde trap tegen zijn slaap verliest hij het bewustzijn. Je zou verwachten dat de mannen nu stoppen, maar nog is het niet genoeg. Het getrap en gemep gaat door.

Als Theo nu niet ingrijpt, slaan ze hem nog dood. Hij vergeeft het zichzelf nooit als hij dat laat gebeuren. Als een bezetene rent hij met gevaar voor eigen leven naar de groep toe en begint hij schreeuwend om zich heen te meppen. Hij wil de man redden die hij een halfuur geleden het liefste zelf nog een klap had verkocht. Alle woede die hij voor de bewusteloze man voelt, richt hij nu op de vijf rednecks die uit zichzelf niet lijken te stoppen met de aanval. Theo incasseert een harde klap tegen zijn kaak, maar weet overeind te blijven en haalt zelf genadeloos uit. Door de adrenaline die in golven door zijn lichaam stuwt, voelt hij geen pijn. Hij slaakt een triomfante kreet als hij bloed ziet gutsen uit de neus van de man die hij net heeft geslagen. Scheldend en schreeuwend leidt hij de mannen steeds een stuk-

je verder weg van de bewusteloze man. Op het moment dat ze hun woede volledig richten op Theo en hem neerslaan, komt de barman naar buiten. ‘Kappen nu! Geen gedoe voor mijn zaak. Kom, het bier is koud, een rondje van mij!’

De rednecks gaan dorstig in op het aanbod van de barman en laten het meppen voor wat het is. Zonder hun slachtoffers nog een blik waardig te gunnen, stormen ze naar binnen. Theo komt langzaam overeind. Hij kijkt versuft uit zijn ogen, maar hij leeft! Hij weet niet zeker of dat ook voor de man geldt die verderop ligt. Hij loopt naar hem toe, controleert de nek van de man en haalt opgelucht adem als hij een krachtige slagader onder zijn onderzoekende vingers voelt pulseren. Zachtjes tikt hij de man tegen zijn wang en begint tegen hem te praten. Uiteindelijk kreunt de man en doet hij zijn ogen open. Theo laat hem even kort bijkomen en helpt hem dan overeind. *‘We need to leave before they come back. Gimme your car keys.’* De man doet wat hem gevraagd wordt en samen strompelen ze naar de rode Jeep Cherokee.

Theo helpt de man op de passagiersstoel en kruipt zelf achter het stuur. De motor komt brullend tot leven als hij de auto start. De man naast hem mompelt het adres van een motel en Theo rijdt er op zijn aanwijzingen rechtstreeks naartoe. Op de kamer

aangekomen gaat de gewonde man op het krappe tweepersoonsbed liggen en Theo verdwijnt in de badkamer. Hij zet de kraan aan en laat het koude water over zijn polsen stromen voordat hij in de spiegel kijkt. Voorzichtig raakt hij de plek aan waar de vuist van de redneck hem hard heeft geraakt. De huid begint al paars te kleuren en zijn wang is enorm gezwollen. Theo balt zijn vuisten in een gebaar van onmacht. Hij kan zijn verwondingen niet voor Paula verbergen, maar hij kan ook niet met haar delen wat er vanavond gebeurd is. Hadden ze zich niet juist voorgenomen om altijd eerlijk tegen elkaar te zijn? Zij is dat in het verleden niet altijd geweest, maar hetzelfde geldt voor hem. En hoe langer hij dat volhield, hoe moeilijker het werd om open kaart te spelen. Uiteindelijk had hij zichzelf wijsge maakt dat de waarheid soms meer schade toebrengt dan onwetendheid. Hij had er geen rekening mee gehouden dat de waarheid hem uiteindelijk alsnog zou inhalen...

Den Haag

1

Ik veeg mijn handen af aan mijn strakke zwarte kokerrok. Ze zijn klef en plakkerig van het vele handen schudden. Mijn kaken krampen van mijn geforceerde lach en ik beweeg mijn hoofd subtiel heen en weer om de druk op mijn nek en schouders wat te verlichten. Het was nogal een opgave om mezelf vandaag naar deze receptie te slepen. Altijd weer diezelfde gezichten, de clichépraatjes en smakeloze hapjes van dat cateringbedrijf dat standaard wordt ingehuurd in ‘het circuit’. Ik ben dol op de meeste van mijn collega’s en houd van mijn werk voor UNICEF, maar het gelobby dat er ook bij hoort gaat me steeds meer tegenstaan. De afgelopen jaren ben ik er steeds meer achter gekomen dat niet de beste plannen worden uitgekozen, maar dat de subsidies naar degene met de handigste babbel gaan. Individueel belang gaat bijna altijd boven het algemene en de grootste ego’s trekken daarbij aan het langste eind. Ik moet toegeven dat er een tijd is geweest dat ik ook meedeed met dit hele circus van netwerken en ellebogenwerk. Ik was jong en mijn grenzeloze ambitie maakte me een tikkeltje meedogenloos. Dat veranderde nadat Tim en Max werden geboren. Het moederschap maakte een ander mens

van me en bracht me terug naar mijn kern. Tot grote opluchting van mijn man Theo en mijzelf.

Theo, mijn jeugdliefde. We gingen naar dezelfde basis- en middelbare school, maar we zaten niet in dezelfde klas. Ik had al jaren een crush op hem voordat hij mij eindelijk zag staan. We zoenden voor het eerst op ons vijftiende, na onze eerste date. Nu zijn we dertig jaar verder en toch lukt het me nog weleens om de opwinding en het gelukzalige gevoel van toen op te roepen. Dan doe ik mijn ogen dicht en verdwijnen de momenten van huwelijkse clichés en alledaags gekibbel even naar de achtergrond. Want hoeveel je ook van elkaar houdt, na al die jaren ontkom je daar niet aan. En als je elkaar zo goed kent, is het een kunst om naast maatjes ook geliefden te blijven.

Theo en ik zijn niet perfect, maar ik denk dat we het er samen aardig goed van afbrengen. En ik kan niet wachten tot we volgende week een langgekoesterde wens gaan vervullen: een roadtrip langs de Amerikaanse westkust in een luxecamper. Zonder de jongens, alleen wij tweetjes. We worden er ook niet jonger op en hebben onlangs de knoop doorgehakt dat we dit eindelijk echt gaan doen. Dromen najagen die we veel te lang hebben laten liggen.

‘Een kwartje voor je gedachten.’

Ruw word ik uit mijn dagdromerij gehaald. Voordat

ik een stap achteruit kan doen, legt Kees-Jan een kleffe hand op mijn schouder en ik voel zijn bovenbeen dwingend tegen mijn heup aan duwen. In gedachten geef ik hem een flinke mep, maar in de praktijk gebeurt er niets en verstijf ik. Het uitblijven van een reactie vat hij op als een aanmoediging en ik voel zijn neus langs mijn wang strijken en zijn hete adem in mijn nek, terwijl zijn lippen op weg zijn naar mijn oor. Mijn ademhaling versnelt van walging, maar hij interpreteert ook dit signaal verkeerd. Kees-Jan is zo'n man die zo overtuigd is van zichzelf dat het niet eens in hem opkomt dat vrouwen niet van zijn handtastelijkheden gediend zijn. Zo'n vent die dickpics stuurt en oprecht denkt dat vrouwen daarop zitten te wachten.

'Je stond zo dromerig te glimlachen. Wil je die fijne gedachten met me delen?' fluistert hij in mijn oor. 'Of gingen ze soms over mij?' Hij grinnikt zelfgenoegzaam en kippenvel trekt als een stroomstoot door me heen. Het is de wake-upcall die mijn lijf nodig heeft om uit die verstarring te komen. Ik stamp met mijn scherpe naaldhak vol op zijn rechtervoet. 'Rot op, Kees-Jan,' sis ik. Geschrokken springt hij achteruit. Hij kreunt en zijn gezicht vertrekt van pijn. Ik heb hem goed geraakt. Dat bewijst ook de diepe ronde afdruk van mijn hak op zijn keurig geïmagineerde schoenen.

‘Daar ga je voor betalen, trut, weet je wel hoe duur die schoenen zijn?’

‘Vast goedkoper dan de prijs die je betaalt als ik een officiële klacht tegen je indien,’ bijt ik hem toe. ‘O, en maak je geen illusies, jij hebt nog nooit ook maar een greintje van een lach op mijn gezicht weten te toveren. Ik betwijfel of je dat ooit bij een vrouw hebt gedaan. En nou wegwezen.’

‘Hysterisch wijf. Dit is niet goed voor je carrière.’ De woede vlamt op in zijn ogen. Even denk ik dat hij me een enorme zet wil geven maar dan draait hij zich toch briesend om, grijpt een glas wijn mee van een dienblad dat hij bijna uit de handen van de ober stoot en verdwijnt richting een groepje mannen dat verderop staat te praten. Hij mengt zich in het gesprek en alsof het is afgesproken, draaien ze allemaal tegelijk hun hoofd in mijn richting. Schamper gelach en minachtende blikken komen me tegemoet en uit onmacht besluit ik weg te lopen en verdwijnt richting de toiletten.

Vloekend draai ik de meest linkse kraan open en was ik als een bezetene mijn handen. Ik sta te trillen op mijn benen. Van schrik, maar ook van woede. Ik ben op mezelf minstens zo boos als op hem. Waarom heb ik hem zo dichtbij laten komen en mijn grenzen niet goed afgebakend? Ik laat me toch niet vernederen door een stelletje eersteklas kloot-